

rõmo parrast, hüppama ja tantsima nago —
karru.

Mamma-pätsil on jälle koggoni teine tal-
litus, temmal on kõik se sui omma piisufese
perre eest murretseda; kus ta ommale agga
ikka ühhe abbilise, ehk kuida sakfad ütewad,
ühhe koolimamõle wõttab. Üks nisuggune on
üks minnema aastane noor emmane karru, se
peab siis allati emma silma al nende piisu-
festege mængima, neid pude otfa ja mõda
maad ronima õppetama, linda püidma, met
meßilaste peßfäst wälja wõtma ja ühhesõn-
naga kõik, mis ühhe täieste kaswatud nore
karrule ommas tullewikus ello üllespiddamises
tarwis lähhab. Et mamma päts seal jures
ilmaßki omma emma ehk perrenaese õigust ärra
ei anno, sest kõnneleb minno sõbber üht kenna
nalja: „Kord näggin ma emalt metsfäst, kui
üks emma-karru omma kahhe poea ja ühhe
abbilisege ühhe oea äre wälja tulli, kus sure
wihma läbbi weßfi kangeste tõusnud olli;
ilma sure murreta wõttis proua päts ühhe
omma poegist sülle, et tedda ülle talluda ja

arwas sedda jubba isiennefest mõistwad, et
kooli preili teisege takka järrele tulleb. Wi-
mane nähti agga teisiti mõtlewad, wißsist ei
seisnud se mitte omma tenistuse kontraktis
ja teggi hakkatust, üksi ülle miina. Agga kui
emma sedda näggi, panni ta omma koorma
kohhe süllest mahha ja koolipreilile pliu ja
ja pläu, ühhe kõrwa poolt teise kõrwa poolt,
kunni ta ühhe poeaga weest läbbi ronnis ja
emma isi teisege kurjaste urrisedes takka jär-
rele läks.“

Teist luggu rägib mo sõbber eddasi: „Se
olli kewwadi ühhel illusal päewal, sõitis üks
mõisnik, kelle jures ma korteris olin, ratsa
hobbussege wiis wersta maad koddust kaugele,
omma metsawahhe jure; wasto õhtut taggasi
tules, kargab hobbune, nenda pole tee peal,
äkkiste püsti, wißkab omma perremehhe seljast
mahha ja tuhhatnelja omma teed. Sure eh-
matusege näeb mõisnik üht karru metsfäst
wälja tullewad ja omma kappasi ta järrele
wälja sirtutawad. Mis nüüd heaks nõuks?
pidi ta appi karrima? mis wois se sures